

νοίγει το σάκκο του Ξένου και βγάζει από μέσα διάφορα κονιάτα γεμάτα κοσμήματα.

—Θησαυροί!... Θησαυροί!... ψυφωρίζει βλέποντάς τα με γουρλωμένα μάτια.

*Έξαφνα ο Μάρκος βλέπει ένα γράμμα μυστοτελειωμένο άπάνω στο μικρό τραπέζι, στη μέση του δωματίου.

—Τι γράφει εδώ, γρηά; ρωτάει τη γυναίκα του. Μήπως έχει σημειώσει την αξία των διαμαντιών; Για να δούμε, γυναίκα...

Κι άρχισε να διαβάει το γράμμα:

*Αγαπημένη μου γυναίκα, αγαπημένα μου παιδιά, Βρίσκουμαι άποψη σ' ένα μικρό χωριό στο σπίτι δυο καλών γερόντων. Μου έτοιμασαν ένα άναπαντικώτατο κρεβάτι. Ας εινε καλά οι άνθρωποι... Το πρωί θα φύγω. Έλπίζω, στην πόλη που πηγαίνω, να πουλήσω άρκετά κοσμήματα. Άλλωστε έχω μιά σημαντική παραγγελία για κεί. Σήμερα τὰ ψεύτικα διαμάντια έχουν πιο πολλή πέρασι από τ' άληθινά. Και τὰ δικά μου εινε τόσο πετυχημένα, ώστε δεν φαίνονται καθόλου πως εινε γυάλινα. Οά κάποιο λοιπόν καλές δουλειές, πρώτα ο Θεός... Μά νυστάζω και θα πάω να κοιμηθώ. Αχριο θα συνεχίσω τὸ γράμμα μου. *

—Τι κάνανε!... Τι κάνανε. Θεούλη μου!... σπουζεί ο Μάρκος.

*Αδικο τὸν σκοτώσαμε τὸν έρρημο! Τα διαμάντια εινε ψεύτικα!...

—Μη φωνάζεις έτσι, λέει η Μπέτρα. Θα μὰς πάρουν ειδησι στο χωριό.

—Κακούργα, φωνάζει ο Μάρκος, εὐὸ με πήρες στο λαμό σου! Έσὸ μ' έβαλες να τὸν σκοτώσω! Κι' αὐτός ο δυστυχος γράφει πως είμαστε καλοί άνθρωποι στο γράμμα του. Κακούργα γυναίκα!...

*Η Μπέτρα ανάβει κι' αὐτή. Άρχίζουν να γροινιάζουν άγρια. Βρίζονται, αναθειατίζονται; άφρίζουν!...

*Εξὸ έχει άρχισει πειὰ νὰ Ξημερώνη.

Κάποιος χωριανός περνώντας άπ' τὸ σπίτι του Μάρκου άκούει τις φρονές τους και τούς χτυπάει.

—'Ε, γειτόνοι!...

—Παναγία μου! φωνάζει ο Μάρκος. Χαθήκαμε! Οὐ τὰ μάθουν δια!...

*Ο χωριανός βλέποντας πως δεν παίρνει άπάντησι, στέκει κι' άπορηχάξεται!...

Μέσα ο κανυάξ Ξαναρχίζει. Οι δυο γέροι έχουν παστέι τώρα στα χέρια. Μερικά μουγκρητά άόμοια, πλεγμένες φωνές λίσσας, ένα πονεμένο βογγητό ύστερα και τίποτ' άλλο!...

*Ο χωριάτης φωνάζει κι' άλλους διαβάτες. Σπαφώνουν την πόρτα κι' άνοίγουν. Στὰ έκκλητικά μάτια τους ένα τρομερό θέαμα προβάλλει τώρα. Στο κρεβάτι βρίσκεται άματωκυλισμένος ένας Ξένος με τὸ κεφάλι άνοιγμένο!...

Στὴ μέση της κάμαρης εινε Ξαπλωμένος ο γερο-Μάρκος, με στο αμα του κι' αὐτός. Εινε κι' αὐτός χτυπημένος βροσιὰ και κλωστήσει ξεμυζώντας... Το τραπέζι εινε άναποδογυρισμένο... Και σὲ μιά άκρη, η Μπέτρα καθισμένη κάτω, παίζει καρτώντας στις φρονές της ένα σαρό κοσμήματα. Γελεί άγρια και χοντριάνει τὰ κοσμήματα τραυλίζοντας:

—Διαμάντια!... Άληθινά διαμάντια, γερο-Ξεκουτάρι!... Λεφτά πολλά, πολλά λεφτά!...

Πλάι της βρίσκεται τὸ ματωμένο τσεκούρι. Οι χωριάτες άνατριάζουν. Μά η Μπέτρα δεν τούς βλέπει. Χοντριάνει τὰ ψεύτικα διαμάντια, τρέλλει πειά, άδιαφορώντας για τούς τελευταίους σπασμούς του άνδρός της που τὸν σόφιασε κάτω με μιά τσεκούρια, μουρμουρίζει:

—Διαμάντια!... Λεφτά!... Πολλά-πολλά λεφτά!...

—Διαμάντια!... Λεφτά!... Πολλά-πολλά λεφτά!...

—Διαμάντια!... Λεφτά!... Πολλά-πολλά λεφτά!...

—Διαμάντια!... Λεφτά!... Πολλά-πολλά λεφτά!...

—Διαμάντια!... Λεφτά!... Πολλά-πολλά λεφτά!...

—Διαμάντια!... Λεφτά!... Πολλά-πολλά λεφτά!...

—Διαμάντια!... Λεφτά!... Πολλά-πολλά λεφτά!...

—Διαμάντια!... Λεφτά!... Πολλά-πολλά λεφτά!...

—Διαμάντια!... Λεφτά!... Πολλά-πολλά λεφτά!...

—Διαμάντια!... Λεφτά!... Πολλά-πολλά λεφτά!...

—Διαμάντια!... Λεφτά!... Πολλά-πολλά λεφτά!...

—Διαμάντια!... Λεφτά!... Πολλά-πολλά λεφτά!...

—Διαμάντια!... Λεφτά!... Πολλά-πολλά λεφτά!...

—Διαμάντια!... Λεφτά!... Πολλά-πολλά λεφτά!...

—Διαμάντια!... Λεφτά!... Πολλά-πολλά λεφτά!...

—Διαμάντια!... Λεφτά!... Πολλά-πολλά λεφτά!...

—Διαμάντια!... Λεφτά!... Πολλά-πολλά λεφτά!...

—Διαμάντια!... Λεφτά!... Πολλά-πολλά λεφτά!...

—Διαμάντια!... Λεφτά!... Πολλά-πολλά λεφτά!...

—Διαμάντια!... Λεφτά!... Πολλά-πολλά λεφτά!...

—Διαμάντια!... Λεφτά!... Πολλά-πολλά λεφτά!...

—Διαμάντια!... Λεφτά!... Πολλά-πολλά λεφτά!...

—Διαμάντια!... Λεφτά!... Πολλά-πολλά λεφτά!...

—Διαμάντια!... Λεφτά!... Πολλά-πολλά λεφτά!...

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Ο ΤΑΜΕΡΛΑΝΟΣ ΚΑΙ Ο ΣΟΦΟΣ ΝΑΣΡΟΥΔΙΝ

*Ο Ταμερλάνος έρχεται!... Οι κάτοικοι της Νεαπόλεως άνασταται. Η συμβουλή του σοφού Νασρουδίν. Ένα δώρο για τὸν τρομερό κατακτητή. Σίκα η κιδώνια; Μην άκουτε τις γυναίκες. Ο Ταμερλάνος ευθυμεί. Κι' η Νεάπολις σώζεται!...

Τὸν καιρό που ο τρομερός κατακτητής Ταμερλάνος προχωρούσε σάν καταγίδα καταστρέφοντας με τὰ πολυάριθμα στρατεύματά του τις χώρες άπ' τις όποιες περνούσε, ζούσε στη Νεάπολι της Μ. Ασίας κάποιος σοφός γέρος που τὸν έλεγαν Νασρουδίν.

Μιά μέρα διαδόθηκε στην Νεάπολι πως ο φοβερός κατακτητής έτοιμαζόταν να έπιτεθή εναντίον της, κι' όλοι οι κάτοικοι της κινιεύτηκαν από τρομό.

Οι πιο γενναίοι όμως άπ' αὐτούς έπρότειναν να πάρουν τὰ όπλα τους και άκούρ έξασφαλίσουν τὰ τείχη να έτοιμαστούν για άμυνα.

Μονάχι ο Νασρουδίν δεν συμφωνούσε με τὴ γνώμη τους.

—Ο Ταμερλάνος εινε πολύ δυνατός, τού εινε, και στο πόρομα του πόλεψι πολύ μεγαλειότερος από τὴ δική μας έφεσαν σάν όμοια άτιμία στο φρόσημα του άνεμου. Έμπιστευθήτε σεμένα στη δύσκολη αὐτή περιστασι και σὰς έγγυώμαι με τὴ ζωή μου ότι θα σώσω τὴ Νεάπολι από τὸν κίνδυνο.

Λέχτηκαν λοιπόν όλοι να αναθεθούν σ' αὐτὸν τις έλπίδες τους και να Ξεαρτηθούν από τὴ φρόνησί του.

*Υστερα από κάμποση ώρα φράνκε από μακριά ένα πικνὸ σύννεφο κονταχιαζότο που μνησόνε τὸν έρχόμιο τὸν κατακτητὸν. Ήσαν τὰ στρατεύματα του Ταμερλάνου, τὰ όποια μόλις Ξρτασαν άπέξω από τὴν πόλι, σταμάτησαν. Έστησαν τις σπινές των και κάθησαν ν' άνασταντούν.

Έξείνη τὴν ώρα λοιπόν Έκρινε κατάλληλη ο Νασρουδίν, άπ' τὸν όποιο κερμάτινε η σωτηρία όλης τὴς πόλεως, για να παρουσιαστή στο φοβερό Ταμερλάνο.

Σύμφωνα όμως με τὰ έθιμα τὸν μερὸν έκείνον δεν μπορούσε να πάη στὸν ήγεμόνα, χωρίς να κρατῆται στὸ χέριο τὸν ένα δόσο.

—Άλλὰ τὸ δόρο νὰ διαλέξη; *Υστερα από κάμποση σέξιμι αποφάσισε να πάρη μαζί του φρούτι και μάλιστα η κιδώνια η σίκα.

Δεν ήθερε όμως ποιο από τὰ δυο νὰ προτιμήσει κι' άρχισε να ρωτῆται τούς άλλους γι' αὐτό. Μά κι' έκείνοι δεν συμφωνούσαν, οι περισσότεροι μάλιστα φροβόντουσαν να δώσουν τὴ γνώμη τους.

Τότε ο Νασρουδίν μέσα στην άμνηχανία του αποφάσισε να καταρτήση στη γυναίκα του.

—Σίκα νὰ πάω η κιδώνια; τὴ ρώτησε.

—Κιδώνια! τοῦ άποκρίθηκε έκείνη άμέσως. Αὐτὰ εινε καλύτερα από τὰ σίκα.

*Ο Νασρουδίν όμως δεν είχε έμπιστοσύνη στη γνώμη τὴς γυναίκας του και αποφάσισε να προτιμήσει τὰ σίκα.

Γέμισε λοιπόν με τὰ πιο έλεκτά σίκα ένα μεγάλο καλάθι και τράβηξε προς τις κατακνήσεις του κατακτητὸν.

Για κακή του τύχη όμως ο Ταμερλάνος έτυχε να μὴν εινε στὰ καλά του.

Μόλις ειδη τὸν άπεσταλιμένο που ήταν φαλακρός, έδωσε διαταγή στους άξιωματιζούς του να βγάλουν τὰ σίκα άπ' τὸ καλάθι και ν' άρχίσουν να τὸν τὰ ρίχνουν στο κεφάλι για να διασκεδάση.

*Ο δυστυχισμένος γέρος δέχτηκε τὴν καταδίκη και ψυχραμία και σὲ κάθε χτύπημα που Ξτρωγε αναφωνούσε:

—Δοξασμένος εἶς εινε ο Άλλάχ!

*Ο Ταμερλάνος παραξενετήθηκε για τὴν αναφώνησι του αὐτὴ και τὸν κάλεσε κοντά του για να τὸν ρωτήση για ποιά αἰτία ευχαριστοῦσε τὸ Θεό.

—Παντοδύναμη στρατηγέ, άποκρίθηκε ο Νασρουδίν. ευχαριστῶ τὸ Θεό γιατὶ με φώτισε και δεν ακολουθήσα τὴ συμβουλή τὴς γυναίκας μου!...

—Και τί συμβουλή σου ειχε δώσει η γυναίκα σου; ρώτησε έκείνος με περιέργεια.

—Μεγάλε βασιλιά, με ειχε συμβουλέψει να σοφ φέρω ως δώρο κιδώνια κι' όχι σίκα. Άν λοιπὸν τὴν άκούγα, τὸ κεφάλι μου τώρα ήθταν σπασμένο!

*Ο Ταμερλάνος ξεκαρδίστηκε στα γέλια, κι' έπειδι ειδη πως ειχε να κάνει με σοφό άνθρωπο, τὸν κράτησε μαζί του τρεις μέρες άζώνοντας τὰ λόγια του με πραγματική γοητεία.

Κι' έτσι η Νεάπολις, χωρίς στη φρόνησι του Νασρουδίν, σώθηκε από βεβια καταστροφή.

